

عنوان مقاله:

بررسی نقش بادگیر به عنوان سیستم خنک کننده غیرفعال در معماری سنتی نمونه موردی عمارت بینا شهر خوسف در استان خراسان جنوبی

محل انتشار:

اولین کنفرانس عمران، شهرسازی، معماری و محیط زیست (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 29

نویسندگان:

سمیه ایوبی - دانشجوی کارشناسی ارشد مهندسی مدیریت پروژه و ساخت - دانشگاه آزاد اسلامی - واحد بیرجند

سپیده بنی اسدی - دانشجوی رشته مهندسی پزشکی - کارشناسی پیوسته - دانشگاه آزاد اسلامی - واحد بیرجند

خلاصه مقاله:

در کشور ما در طی قرون متمادی تمام ساختمان ها با توجه به اقلیم و شرایط محیطی ساخته می شده است. آفتاب، باد، رطوبت، سرما و گرما و به طور کلی شرایط آب و هوایی و جغرافیایی، تاثیر مستقیمی در معماری سنتی ایران در مناطق مختلف داشته است. بارزترین روش تهویه طبیعی ساختمان بادگیر است. بادگیرهایی با اشکال مختلف در بسیاری از شهرهای مرکزی و جنوبی ایران بر حسب سرعت و جهت باد مطلوب طراحی و اجرا شده اند. از نام های باستانی و گوناگون آن مانند واتفر، بادهنج، باتخان، خیشود، خیش خان، خیشور، ماسوره و هواکپ برمی آید که پدیده ای بس کهن است. باد پس از برخورد با سطوح فوقانی به دلان هایی هدایت می شود که با سطح آب داخل حوض خانه برخورد کرده (مثل بادگیر باغ دولت آباد یزد) و فضای داخلی اتاق را خنک می کند و در مناطق مرطوب باد فقط از کانال های خشک عبور می کند (مثل بادگیرهای بنادر جنوبی) و فضای اتاق را تهویه می کند.

کلمات کلیدی:

بادگیر، معماری سنتی، شاهکار مهندسی، تهویه طبیعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1406595>

